

40

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

»Danica« izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr.
V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za 1/2 leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide »Danica« dan poprej

Tečaj XLVIII.

V Ljubljani, 29. listopada 1895

List 48.

M a r i j i.

Častim serčno te, o Marija sveta,
Ki najčistejša si devic Devica;
Ker ljubim Te, mi pesem ta, Kraljica,
Iz serca vre, ljubezni Tvoje vneta.

V nebesa si s telesom bila vzeta,
Postala si nesrečnih pomočnica,
Vsih žalostnih mogočna tolažnica:
Češčena, o brez madeža spočeta!

Peklenskemu si zmaju glavo sterla,
Nebeška vrata nam si spet odperla,
Mi v sercu vnela si za sé ljubezen,

In v njem zaterla greha si bolezen;
Zato naj strune pesni moje zadonijo,
In vedno, — vedno Tebe naj slavijo. —

Fr. B.

Pobožna družba salezijanska.

Največje delo, ktero je don Bosko zveršil je vstanovljenje pobožne družbe salezijanske in salezijanskih sodelavcev. Za to je posvetil največji trud in posebno skerb. Veliki mož je kmalu sprevidel, da sam ne bode mogel veliko storiti, in da plačani sotrudniki pomagajo le v jednom hipu, in tudi dobri duh med njimi težko ostane. Iskal je zato poštenih oseb, ki bi bile napolnjene z njegovim duhom in ki bi začetega dela več ne zapustile. Delo je bilo trudapolno in dolgotrajno; toda Don Bosko, od milosti Gospodove podpiran, se ni dal ostrašiti.

Družbe vstanavljat so se navadno združile starejše izobražene osebe, ki so imele sredstva,

in ki so lahko kazale na prejšnje svoje zasluge. Tu se je pa Bog poslužil Don Boska, kateri ni imel sredstev, in kateremu v začetku celo pri-pustil ni, da bi našel oseb, ki bi mu pomagale. Moral si je vse sam pridobiti. Več let je moral, če je hotel imeti pomagačev, si jih izbrati iz dečkov, ktere je sam vzgojil.

Leta 1858 je bil Don Bosko v Rimu, da bi predložil sv. Očetu pravila. Papež Pij IX so blagoslovili to misel z veseljem ter mu verh tega še nekaj svetovali. Leta 1859 je bil po-stavljen temelj »Pobožni družbi salezijanski« in delo se je pričelo. Toda, koliko znoja, koliko solza, koliko truda in skerbij je še trebalo, da se uterdi! Koliko nasprotovanj je imela ta družba še prestati! Koliko težav premagati! Kolikim trudom bode morala še nasprotovati! Leta 1869 je bila družba iz Rima poterjena, in leta 1874 so se posamezna pravila odobrila.

Salezijanci so postavili življenje in vse moči v to, da bi pospešili blagor mladine, pa oni sami niso zadostovali, potrebovali so vsestranske pomoči. Sodelavci so bili sredstvo, katero je dal Bog Don Bosku, da z njimi, z njih pomočjo in varstvom pomaga začetemu dejanju, nekaj z deli, nekaj pa z denarnimi prispevki.

Več oseb, ko so zapazile pomanjkanje po-močnih sredstev, in silni napor Don Boskov, s katerim so se pokazovale vedno nove potrebe, mu je svetovalo, naj nekoliko miruje, ali vsaj bolj počasi nadaljuje, ne pa začčenja vedno nova dela. Toda sveti mož odgovori: »Kadar bode miroval hudobni duh, in nehal škodovati dušam, tedaj bodem miroval tudi jaz in nobenega sred-stva več ne bom iskal, da bi delal dobro; toda dokler ne miruje satan, tudi jaz ne mirujem.

Ali ne vidite, kako slabo stvari stojé! Ali naj gledamo z zvezanimi rokami tako škodo?" In gorečnosta, katero je čutil v sebi, je hotel tudi svojim duhovnim sinovom Salezijancem vdihniti.

Najboljše sredstvo, s katerim se more dejanje Don Boskovo podpirati, je to: verlega mladeniča mu poslati, o katerem se more upati, da ima poklic, biti redovnik ali misijonar, ter mu tudi z denarno pomočjo pomagati, da izverši svoj namen. Brez vojakov ne more biti vojne, in Salezijanci, ki morajo vedno novih hiš graditi, misijone podpirati, potrebujejo izdatne pomoči. Na tisoč krajih jih kličejo, in oni jih ne morejo uslišati! Zakaj ne? Ker osobja ne dostaja. Kdor postane torej sam Salezijanec ali pošlje osebo, ki je zmožna pristopiti k pobožni družbi salezijanski in njen duh na-se prevzeti, — ta najbolj deluje v korist družbe, ta deluje v večjo čast Božjo in v zveličanje duš.

Najrajši se vzamó taki mladeniči, ki so z vspehom doveršili gimnazijo, ali so pa vsaj blizu tega. Večkrat se dogodi, da bi taki bili radi Salezijanci, katere stariši zgolj iz svetnih in sebičnih namenov odvrčajo. Tu bi se moglo zopet kaj pripomoči, če bi se take stariše ganilo, da bi podpirali poklic sinov, in bi se jim tudi pojasnilo, da jim že vest prepoveduje nasprotni poklicu otrok in jih ovirati pri tem.

Opomniti moramo še, da se ne potrebujejo samo dobri duhovni, ampak tudi izverstni kateheti. Dober kmetovalec, verl rokodelec, reden človek, ki domače stvari redno in zvesto oskerbljuje, je za dejanje Salezijancev velike koristi. Potrebuje se pa poleg dobrega znanja tudi terdno zdravje. Ne sprejmejo se dečki in kleriki, katere so iz kakega družega zavoda odpravili. Navadno se sprejemajo le taki, ki niso še prestopili dobe 35ih let, vendar more generalni superijor tudi take vsprejeti. Oberne naj se v vsaki zadevi naravnost do Don Mihaela Rua v Turinu, via Cottolengo, 32.

Italija v zadnjih 25 letih.

Kakor vemo, praznovali so septembra meseca tega leta petindvajsetletnico, kar so uzeli Rim papežu. Vriskaje so pozdravljali ta dan nasprotniki katoliške Cerkve: s kervavečim srcem spominjali so se vsi zvesti katoličani krivic, ki jih je moral terpeti apostoljski stol od tistega trenutka pa do danes. Ko so l. 1860 zasedli Pijemončani Romanijo, poslal je papež Pij IX diplomatičnemu zboru določen protest; ravno tako 18. in 24. decembra istega leta, ko so se

grabeži polastili Umbrije; 15. aprila 1861. se je sv. Oče protivil naslovu „kralj italijanski“; najbolj pa je povzdignil svoj glas, ko so 20. septembra l. 1870 priderli sovražniki skozi Pijeva vrata v Rim.

„Ti slovesni protesti imajo še vedno polno veljavo in zaliv časa ni oslabil njihovega pomena, ampak je še-le poterdil njihovo potrebo in pravico, kajti žalostna skušnja je pokazala, koliko zaprék je moral sveti Stol premagovati v izpolnjevanju svojega apostoljskega delovanja, odkar so mu ugrabili države.“ To so besede protesta, ki ga je po naročilu sv. Očeta proglasil državni tajnik Simeoni, ko je zasedel prestol kralj Umberto. In ko je kmalu nato umerl Pij IX, povzdignil je Leon XIII 21. aprila 1878 v prvi encikliki svoj svarilen glas, in je razodel, da si bo vedno prizadeval rešiti se okov, ki ovirajo svobodo njegovega delovanja, in si pridobiti spet ono stališče, ki ga je Bog odkazal papežem.

Kakšen je po tistem času uspeh „zjedinjene Italije“?

Ker je bil sedanji (čudno) „slavni“ minister Crispi takrat tožen zaradi bigamije, t. j. dvojnoženstva, moralo je ministerstvo Depretisovo 6. marca 1878 odložiti vlado. Nato je sledila neverjetna zmešnjava. Sardinija je imela od 1831 do 1848, kakor piše Unità Cattolica, dvanajst ali trinajst ministrov, v naslednjih 30 letih pa jih je imela dvesto do tristo. O razmerah italijanskih je govoril 30. marca 1881 poslanec Sonnino Sidnej v poslanški zbornici besede, ki tudi za zdaj veljajo:

„Naša vlada je slaba in torej slabo izpolnjuje svoj poklic; slaba pa je, ker je naše politično življenje čisto poveršno. Veliki večini prebivalstva, več kot 90 odstotkom, so naše naprave popolnoma tuje; narod vé, da je državi podveržen in prisiljen, da mu služi z denarjem in kervjó, a tega si ne misli, da je sam del države in zato mu ni nič mar njen obstanek in razvoj. Vse naše naredbe opazuje z nezaupnostjo in duh nezadovoljnosti prešinja vso deželo od Planin (Alp) pa do skrajnega konca Sicilije.

Ko bi se oblika vlade naenkrat spremenila, da bi prišlo namesto sedanje svobode kruto trinoštvo ali pa najrazuzdanejšje brezvladje bi se največji del prebivalstva nič zato ne zmenil, kakor bi se ne tikalo njega samega, ali pa bi premembo pozdravil lahkomišelnó in zato, ker je zanj nova!“

Kolikor časa je vladal Umberto, ostale so te žalostne razmere, kakor so bile. Od Depretisa

pa do Crispija isti, za blagor Italije tako „skerbni“ ministri: prostozidarska vlada, kakor se huje še misliti ne more!

Že o prvem potovanju Umbertovem po Italiji je hotel 17. novembra 1878 Passanante, jeden izmed apostolov „svobode“ kralja umoriti; in tudi še zdaj ni varen. „Nič več ne bomo mogli sami in prosti na cesto med narod, kakor smo hodili v Torinu. Vsak policist bo že imel pravico, da se obesi na naš voz.“ Te besede blage kraljice Margarete so žalostne, toda resnične. —

„Kakor je kdo grešil, tako bo kaznovan.“ Revolucija je naredila (tako imenovano) zjedinjeno Italijo, revolucija jo bo razrušila. Pravi kralj Rima je jetnik v Vatikanu; sedanji kralj ni nikdar varen svojega življenja, če ga ne branijo bajoneti! Koliko časa pa ga bodo branili, vé le Bog, o katerem pravi drugi Psalm, da bo zdrobil sovražnike, kakor lončeno posodo.

Leon XIII je neki dan rekel: „Narodi, ki se odvrčajo od Cerkve, padajo od dne do dne v večje uboštvo.“ Ta resnica se kaže na Italiji.

Krivično blago nima teka! To so sprevideli nekateri kantoni v Švici, ki so se polastili na milijone cerkvenega premoženja, pa so pozneje napravili na milijone dolgov. Tako je tudi v Italiji, samo v večji meri.

Vodstvo „verskega zaklada“ je izdalo leta 1879 dve poročili, kateri naznanjate, da so v Italiji (brez Rima) razgnali 4244 samostanov, izgnali 29.863 menihov in 23.999 nun, premoženja ugrabili 38.479 drugim duhovnim osebam, ustavili 46.247 pobožnih vstanov. Kakor pravi poročilo od 9. aprila 1878, so dobili v desetih letih za prodano cerkveno premoženje 536 milijonov lir. A tatvina ima, kakor laž, kratke noge. Od te svote se je izgubilo v treh letih 82 milijonov. Novembra meseca l. 1879 je razglasila Unità cattolica, da so dohodki pobožnih vstanov komaj na polovico služili pravim namenom; vse drugo se je „nekako izgubilo“.

416 učnih zavodov je imelo kapitala 22 in pol milijona frankov, a dohodkov 1.600.000. Zavodi so dobili 720.000, vradnikom je ostalo 876.000 frankov. Bilo je 2147 vstanov za uboge deklice, s kapitalom 32 milijonov. Od dohodkov, znašajočih 1.726.821 frankov je prišlo na deklice 989.944, na vradnike 736.627 fr.

Bolnišnice so imele kapitala 25 milijonov in dohodkov 1.414.215 frankov. Revežem je moralo biti 783.238 frankov dovolj, drugo je ugrabila država. Od 500 raznih drugih vstanov s 95 milijoni kapitala in z dohodki 6.500.000 fr. so dobili reveži le 44%, 56% pa vradniki.

8744 vstanov za cerkev in dobrodelne namene je imelo premoženja 161 milijonov in 9 $\frac{1}{2}$ milijona dohodkov. Cerkev je prejela 269.313, dobrodelni nameni 2.057.156 lir, a država 3.500.000 lir.

In ukljub tem tatvinam so znašale v Italiji obresti državnega dolga: 1. januarja 1880 do 495 milijonov frankov; 1. julija 1889 že 571 milijonov in l. 1892 so narasle do 584 milijonov frankov.

Torej znaša kapital tega dolga — 10 $\frac{1}{2}$ milijard.

Kako vsled tega terpi ubogo ljudstvo italijansko, kažejo številke. Colnina je l. 1893 do našala 231 milijonov frankov. Konsumni davek 69 milijonov, a solni davek 63 milijonov. Zato je pa zdaj „srečna“ Italija „velevlast“, in mora dajati vsako leto kakih 350 milijonov za vojsko in ladijéve. In kakšne reči se tu gode, naj pove samo to-le: l. 1880 je hotela vlada prodati 33 vojnih ladij, ki so stale 60 milijonov frankov. Spečali so — samo tri, in še te le za 79.246 frankov. Z drugimi 30 je bila sama; 16 so jih razderli, druge še morda razdirajo. In o sedanjih vojnih ladijah pravijo, da so v obče slabe in da nekatere vsled svoje nerodnosti niti za rabo niso. — (Annalen des Werkes v. heil. Paulus, str. 340 i. d.) —

P. Samuel Kimavec, O. S. F.

(Konec.)

L. 1871. je imel samo nekaj govorov, ker treba je bilo priučiti se jeziku, totaj govor doslovno upametiti; l. 1872 že 46, in l. 1873. dobrih 55. Kraji, ki so slišali od njega besedo božjo, so v prvih 3eh letih: Klanjec, Erpenje, sv. Filip, sv. Florijan, sv. Peter (Štaj.), Vinagora, Sv. Gora (Štaj.), Tuhelj, Luka, Sermec, Sopot, M. Górica,* Risvica (Štaj.), Kumrovec, sv. Leonard. — Kako je bivalo dalje z njegovimi cerkvenimi govori, ni poročil: toliko pa jaz vem, ki sem sam slišal dotične možake na Tersaščini, da še dobro pametijo Samuelovih besed čez toliko let. Njegov duhovni delokrog se nekoliko povzema iz tega, kje je maševal: to je bolj natančno zapisal; tudi to ima nekaj posebnega, vsaj zemljepisnega in krajeslovnega. Poglejmo.

I. Kranjska. 1.) Šmartno p. Š. g. 2.) Šmarnagora, 3.) Rožnik, 4.) frančiškani, 5.) Žabjek,

*) Kjer je bil nekaj frančiškanski samostan hrv.-slov. pokrajine, kar priča vse zidovje; imenoval se je Berdovec, po zdolanjem selu; zdaj sta M. Gor. in Berd. dve župniji.

6.) sv. Florijan, 7.) posilnica, 8.) uršulinke, 9.) sv. Peter, 10.) Križanke, 11.) sv. Krištof, 12.) Žalostna gora, 13.) Vič, 14.) Šiška, 15.) Koseze, 16.) Brezje*), 17.) sv. Valentin (b. p.), 18.) Kamnik pri franč., 19.) K. na Kalvariji, 20.) Brezovica, 21.) V Gameljnah**) srednjih, 22.) spodnjih, 23.) Vrašica, 24.) Velesovo, 25.) Goloberdo, 26.) Škofjaloka (Kalv.), 27.) Préserje, 28.) Glince, 29.) Černgrob, 30.) Selšček (pri Cirknu), 31.) Cirknica, 32.) Ternovo, 33.) Mokrice (grad), 34.) V. Dólina.

II. Štajarska. 1.) M. Nazaret, 2.) sv. Urban (v Dobrovljah), 3.) v Kokarjih, 4.) v Ljubnem, 5.) v Lučah, 6.) v Solčavi, 7.) sv. Križ (pri Belih vodah), 8.) kapuc. v Celju, 9.) franč. v Brežicah, 10.) v Pišecih, 11.) Št. Peter pod Kraljcem***), 12.) Sv. Gora pri Šempetru, 13.) pod Bizeljem pri sv. Lovrencu, 14.) pri sv. Antonu, 15.) pri sv. Vidu, 16.) sv. Magdalena, 17.) v gradu Bizeljskem.

III. Primorje: 1.) Gorica stolnica, 2.) G. sv. Ignacij, 3.) sv. Anton, 4.) frančiškani, 5.) kaznilnica, 6.) sv. Gora, Cerovo gornje, 8.) C. spodnje, 9.) Nabrežina, 10.) Lovrana, 11.) Terst sv. Anton, 12.) Pola stolnica, 13.) Pazin franč. 14.) sv. Juraj (Jezero).

IV. Hervaška. 1.) Klanjec ž. c. 2.) sv. Florijan, 3.) sv. Filip, 4.) ranjeni Kristus, 5.) Groblje, v Tuhlju, 6.) župna cerkev, 7.) sv. Rok, 8.) sv. Marjeta, 9.) sv. Jožef, 10.) Vel. Tergovište, 11.) Erpenje. (ss. 3. Kralji) žup. c., 12.) E. kapela, 13.) Kraljevec ž. c., 14.) Kr. sv. Jožef, 15.) Luka ž. c., 16.) Stermec, 17.) sv. Ana v Rozgi, 18.) sv. Kata na Selih, 19.) Desinič, 20.) Krap. toplice, 21.) Samobor frančiškani, 22.) Vinagora župna cerkev, 23.) V. kap. sv. Florijana, 24.) V. Sopot, kap. sv. Mihaela, 25.) ž. c. M. Górica, 26.) M. G. sv. Križ, 27.) Pušča ž. c., 28.) P. kap. M. B. 29.) ž. c. Prégrada, 30.) P. sv. Lenard, 31.) Tersat franč., 32.) Grobnik, 33.) G. kap. sv. Trojice, 34.) G. kap. sv. Križa, 35.) Cernik na Grobinštini, 36.) Jelenje (t. j. Heleninje), Merkopelj, 37.) ž. c. sv. Filipa, 38.) Mat. B. 39.) Štef. kr. 40.) Reka sv. Vid, 41.) R. sv. Ivan Nep. 42.) ž. c. Ters., 43.) Reka ž. c. 44.) sv. Kozma, 45.) Kostrena sv. Barbare, 46.) Kost. sv. Lucije, 47.) Draga, 48.) sv. Križ, 49.) Reka kapuc.,

50.) Karlovac, 51.) Delnice, 52.) Zlobin, 53.) Praputnik, 54.) Kukuljanovo, 55.) Baker, 56.) sv. Lovrenec Ters., 57.) sv. Jakob v Viljevici, 58.) Drenova, 59.) Zagreb franč. 60.) Tršič v Granici, 61.) Jaska franč., 62.) Krapina franč. 63.) sv. Mar. pod Okićem, 64.) sv. Martin p. O. ž. c., 65.) sv. Križ pri Samoboru, 66.) sv. Vid p. Sam., 67.) Toúnj, etc. — Toraj na več ko 132 različnih krajih je pokojni opravil novozavezno daritev na svojih poslovnih in službenih potih, in — beržčas na onih krajih imel tudi cerkveni govor.

Temu ali onemu se bo zdelo odveč to naštevanje; res tudi jaz nisem pisal tega, da bi vodil koga na pašo gole izvedavosti: globoči namen je tem versticam. Ker se je rajnik toliko trudil in na tolikih krajih, ker je pri mnogih še v dobrem spominu, ker premnogim je duševnost vterdil in vest olajšal, toraj velike dobrote skazoval, ker je bil tudi sam človek, ne brez péga in slabosti Adamove dedovine; zatoraj menim, da bi bilo lepo in dobro, ko bi vsi, ki so ga poznali in slišali, ohranili mu ne samo bogoljuben spomin, ampak da bi mu iz hvaležnosti in ljubezni kaj dejanstvenega daru poslali tjakaj, kjer biva človek brez pomoči in v hudi potrebi, ko bi pokojni bil še v kraju očiščevanja. Ta in prihodnji mesec sta v to pripravna. P. H. M.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. (Naši visokošolci in dunajska „Danica“) Z „Rimskim Katolikom“ vred nam je došla „Zora“, Glasilo slovenskega katoliškega dijaštva, katero vreduje g. Fr. Jankovič (I. letnik, 3. zvezek, na Dunaju).

„Zora“ izhaja po štirikrat na leto in stane 80 kr., za dijake 50 kr. (Dunaj XVII, Palfygasse 15. Vpravištvu: Štefan Pregelj, Dunaj II, Obere Donaustrasse 53.)

V prijaznem listu se menjajo pesmi s članki in pisan je v prav prijetnem zlogu.

Ti verli naši mladenči, ki „Zoro“ izdajajo, so na pravem potu, kakor je naše slovensko ljudstvo, oni tudi na tujem zvesti ostajajo veri pod zastavo: „Vse za vero, dom, cesarja.“ Pod to zastavo so ustanovili novo akademično društvo „Danica“. Pač da, vse bolje bi bilo tudi doma v deželi, ako bi bili vsi visokošolci tudi na tujem vselej ostali zvesti omenjenemu narodnemu geslu. Naj bi vsaj zdaj vsi pristopili k društvu „Danici“ in se odlikovali v tem duhu, da bi se vravnavalo in na pravo pot obrnilo, kar je zavoženega.

Vse nesrečne borbe pri volitvah v domačem taboru so kisli sad odpada od narodnega gesla, katero vero stavi na prvo mesto, kar je edino pravo. Ugovarja se, češ: zakaj se duhovni mešajo v volitve, zakaj se dajejo voliti v deželni, v državni zbor? Gospodje, bodite na katoliškem stališču,

*) Sam piše: na Brezju; tako je prav. Med ljudstvom sem slišal tudi: na Vačem, na Vevčem, na Jančem. Iz imenovanika: Brezje, Vače ... (ki je srednj. spola) so nekteri posnemali, da je ime kaki pluraletantum, in ta napaka »pismenih« se je zatrosila tudi v knjige in med narod.

**) Ta pluraletant. je slišati v možkem in ženskem spolu.

***) Tako pravijo hribu Hervatje, Štajarci pa Kunšperk (Königsberg).

delajte pod to zastavo verno in zvesto, skazujte se v svojem lastnem življenji za take, pa verjemite, da Vam bodo duhovni radi pustili vse take časti in službe, akoravno imajo do njih z Vami vred enake pravice!

Naj smemo tukaj opomniti starše in oskerbnike, kateri dajejo sinove in gojence v više šole na Dunaj, naj skerbijo, da pristopijo taki v društvo „Danica“, da ostanejo verni Bogu in narodu svojemu, ker edino po tej poti bodo sami srečni in zadovoljni, pa v resnici koristni svojemu narodu, ko se povernejo nazaj v svojo ljubo domovino.

„Zora“ naših visokošolcev lepo piše v tem pomenu med drugim tako-le:

„Bilo je, ko so se slovenski akademiki vsi ednega duha zbirali v ednem krogu ter se naukuševali za narod in njega najdražje svetinje. Toda „časi se izpreminjajo, in mi se izpreminjamo z njimi“ ponovil je nedavno dični naš pesnik in pisatelj. Prepričani, ki se je zanetil v domovini, zanesel se je kmalu tudi v krog slovenske akademiške mladeži; mogli nismo več bivati skupno pod eno streho in ločili smo se, ker sporazumljenja ni bilo pričakovati. Malo število katoliško mislečih slovenskih akademikov ustanovilo je po terdi in vstrajni borbi novo akademiško društvo „Danica“. Za gaslo si je izbralo zlate besede: „Vse za vero, dom, cesarja“, s katerimi so najodličniši slovenski domoljubi iz ravno kar prošle dobe počeli buditi svoj narod duševnega spanja. Očitno nam se je o prvem početku od nasprotni strani, da smo se izneverili narodnemu programu in še marsikaj drugega, toda pokazali smo in pokazali bomo v bodoče še bolj jasno, da imamo tudi mi toliko narodnega ponosa in navdušenja, kakor naši nasprotniki. Priznali smo očitno, da smo katoliškega mišljenja, ker nam se je zdelo z ozirom na naš narod sam potrebno, da zavzemamo tudi v verskem oziru upravo tako odločno in izrecno stališče, kakor gledé narodnosti, ker smatramo oboje za tesno spojeno. „Danica“ goji torej zvesta svojemu programu narodno in versko zavest.

Kedor se zлага z našimi načeli, vabimo ga prav vljudno in prijateljsko, da vstopi v naše društvo; vzajemne neskajljene kolegijalnosti ne bode pogrešal v našem krogu nihče. Res je „Danica“ še čisto mlado društvo, ki se bode počelo stoprav razvijati, ima pa — kakor je uvideti iz današnjega poročila o društvenem delovanju — že jako lepo čitalnico in dragoceno knjižnico, ktero bomo spopolnjevali po svojih močéh.

Završuje pričujoči poziv pozdravljamo vse slovenske akademike novince, naši somišljeniki pa naj so uverjeni, da nam bodo prav serčno dobro došli!

Kropa, 25. nov. 1895. (Nova podoba.) Dobili smo novo sliko brezmadežne Marije Device, katero bomo imeli za veliki oltar ob Marijinih mescih v majniku, oktobru in pa za advent pri zornicah. Slika je lepa in veličastna. Prav radi biležimo te verstice v čast domači umetnici gospodičini Kobilici, domači slikarici, v terdnem prepričanju, da bo gospodičina še marsikteri cerkvi s svojo umetno roko zveršila podobe svetnikov, ter si stalni spomin postavila v slikarstvu.

Rimski Katolik (7. tečaj, 4. zvezek) gosp. dr. Ant. Mahnič-a. V Gorici 1895. — Kaj ta zvezek

obsega? Silo tehtne tvarine in času primerna vprašanja in obravnave, kakoršnih noben slovenski učejnjak prezreti ne more, ako se hoče k takim štetim.

Pervi, precej obširni članek je spisal Poljanec dr. Aleš Ušeničnik, ki naj ga prebere vsak Poljanec, naj bi bil tudi liberalec. Napis mu je: Ali je Avstrija res — katoliška? Začne se z besedami: „Liberalizem kervavi, kerščanski socijalizem zmaguje — kakošna pride Avstrija iz boja?“ ... Enkrat stojé vmes besede: „že 30. julija 1870 je Beust“) naznanil sv. Stolici, da konkordat preneha. In to je prva točka.“ Drugo sam poišči, meni se muđi

V oddelku „Politika sile in snovi,“ najdeš med drugim nekaj o „malikovanji kapitala“ itd.

Zanimiv je oddelek: „Pravo razmerje med cerkvijo in državo,“ — ob koncu: „Dve oblasti.“

Dr. Mahničevi apologetični razgovori razkazujejo, da naša inteligenca ne moli, ker ne veruje, in da to je pri nas v Avstriji hujše kot drugod. Radi bi imeli kerščanstvo brez dogme. A ti nazori so popolnoma krivi. Praktično kerščanstvo se ne dá ločiti od dogmatičnega. Apologetični govori, kakoršni so bili letošnji post v Ljubljani, naj bi se vstanovili tudi po drugih slovenskih mestih.

Verska stran vzhodnjega vprašanja — ta oddelek je silo tehten. Združenje kerščanskih cerkvá — to je bil nekđaj ideal Doelingerjev, pa misli si je to vse drugače in napačno.

Leon XIII pa češčenje M. D. ter združenje jutrodeželcev z Rimom. — Evcharistični shod v Jeruzalemu l. 1893. Ta Mahničeva obravnava je obširniša.

Iz hervaškega slovstva: Ivan Mažuranič in Luka Božič.

Slovenskim bogoslovcem svetuje dr. Jož. Pavlica marsikaj.

Z letošnjih počitnic kaj.

Zlata zerna pisateljem, duhovnikom, učiteljem, gojiteljem in starišem nabral Jož. Grilaneč. (Nauki v pregovorih.)

Pod napisom „Časnik“ slika stanje po svetu in pravi v začetku: „revolucija se bliža svojemu koncu; v isti meri se obuja katoliška zavest; ločitev duhov se verši naglo“ itd.

Tudi framasouska Francija nadaljuje boj proti kerščanstvu, med tem pa ljudstvo krepko vstaja“ itd. Nasleduje Nemčija, Belgija, Anglija, v kateri so pri zadnjih volitvah v parlament konservativci zmagali sijajnejše, kot so pričakovali; dalje Avstrija z Ogersko.

Na Slovenskem se nadaljuje boj med liberalno in katoliško stranko. Kako ta boj popisuje, sam beri.

Sklep je beseda knezoškofovega pisma do duhovstva o volitvah, in dve besedi v pojasnilo. —

Z začetkom l. 1896 nastopi „Rimski Katolik“ osmi tečaj. Izhajal bode vsak tretji mesec, zvezek po 4 pole. Letna naročnina je 2 gld. za tisk in vpraviteljstvo, in plačali naj bi vestno, kateri so še kaj na dolgu.

Vpravnštvo: Gorica, Travniki št 13. — „Rimski Katolik“ dr. Mahničev bodi živo priporočen vsem Slovencem! —

*) Naši Gorenjci, kakor mi je pravil pokojni Lovro Pintar, so ga imenovali „Bevca“. Vr.

Iz jugoslavenske Bosne, 19. nov. V nedeljo, 17. novembra t. l., po glavni službi Božji, v napol razrušeni cerkvi sv. Jožefa v Prijedoru, se je slovesno blagoslovil veliki in lepi križ; potem nosili so ga v mnogoštevilni procesiji med molitvami in sv. petjem k novi cerkvi; dečki z gorečimi svečami so ga obdajali in spremljali. Doševši k stavbi nove hiše Božje nosili so sv. Križ visoko gori po odrih in na verh krova visoke cerkve, nad prezbiterij, in ga postavili in vterdili na določeno mesto. Križ napravljen je prav vkusno, pomenljivo in častito iz kovanega železa, okraske in žarke ima dobro pozlačene. Hvala Bogu! sedaj stoji in se blišči častito znamenje odrešenja našega — zmagoslavna zastava kraljestva nebeškega in Kralja večne slave na novi najvišji stavbi rimo-katoliške cerkve, pervikrat v tem mestu in njegovi obširni okolici med drugoverci. Ljudstva se je k tej cerkveni verno-ganljivi slovesnosti obilno zbralo, došli so mnogi tudi iz dalnih okolišnih rimo-katoliških občin. Obiljno združene molitve se je storilo tudi za blagoslovene dobrotnike te velepotrebne nove cerkve.

Trudimo se z vsemi močmi in kolikor skromni pomočki dopuščajo, skoro toliko v notrinji dogotoviti cerkev, da se preseli Najsvetejši in služba Božja iz prvotne jako razpadle cerkvice v novo dostojnišo hišo Bcžjo. Blizo smo že do tega, toda sirote, ako nam kaj zmanjka za najnujніше doveršenje v cerkvi, ne moremo dalje, moramo čakati miloserčne, milodarne pomoči.

Ves Advent bode vsaki dan zornica s sv. mašo in skupno opravljeni sv. rožnivenec še posebno za vse dobrotnike in dobrotnice, ki so in ki bodo še milodarili, da se ta cerkev sv. Jožefa povse potrebno in dostojno dogotovi. Je pa tudi, kakor je bilo že naznanjeno, vsako sredo sv. maša za vse dobrotnike te cerkve, za žive in umerle. Sv. Jožef bode pa vsim mogočni pomočnik in obilni priprošnjik in povračnik!

Mariji v zahvalo.

I.

V mladosti nežni Ti si me vodila,
Kot mati sina svojega objela,
Da ni hudobna roka me zadela.
Pred njo me Tvoja le je ubranila.

V nesreči nisi mene zapustila,
V zavetje Svoje skerbno me privela,
Pod plašč si me usmiljeni vzprejela,
Kot ljubo dete svoje mati mila.

Zato se Ti iskreno zahvaljujem.
Obljubim, vsikdar zvesto Ti služiti,
Nikoli s kakim grehom razžaliti.

Obljubo mojo z milostjo podpiraj,
In milostno na moj se dar oziraj:
Serce v zahvalo skromno posvečujem.

II.

Ko še narava vsa ob zar'ji spava,
In zvon k daritvi jutranji zapoje,
Takrat naj vsakdo zbere misli svoje,
Zakliče Tebi naj: „Marija zdrava!“

In ko se v mrak zagrinja že dobrava,
Ko vsakdo srečno zmaga dnevne boje,
Častimo spet ime naj slavno Tvoje,
Da ni nobena vjela nas skušnjava.

Oj, ko s Teboj bi vsi ljudje začeli,
Če vsako delo bi s Teboj končali,
Bi kmalu vsi nebeško pot spoznali.

Kot v jednom glasu bi na zemlji celi
Te ljubljenci slavili in ljubili,
S Teboj se v raj u enkrat veselili.

I . . . v.

Razgled po svetu.

Ogersko. Kaj da namerja magjarska vlada storiti s katoliškim kraljestvom sv. Štefana, jasno kaže ta okoliščina, piše „Zagr. List“, da izmed 12 šolskih svetnikov je njih enajst judov in en sam kristjan. Tako bodo judje in framasoni obravnavali in odločevali v ogerskih šolskih odborih o katoliških zadevah, o njih katoliškem verskem duhu! Tu se vidi, kakošno vest, kakošno vero in kakošno pravico imajo libreži in framasoni!

Bulgarija. Nekteri nadležniki so kakor muhe, vedno bezajo in drezajo v vero knezove družine. Une dni so hotli v sabranji to doseči, da bi se spremenil paragraf, ki knežji družini pusti njeno katoliško vero; pa k sreči niso dosegli večine v Sabranju in torej ta zopernost za zdaj ni mogla priti v posvet. Drugi sin knezov Ciril bode zaupljivo v kratkem kerščen po filipopolskem nadškofu Manini-ju. Zarad Borisa, starejega sina, vedno nadlegujejo, da naj bi se bogoskrunsko prekerstil!

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec gruden (december) 1895.

a) Glavni namen:

Koristi sv. Cerkve na daljnjšem Jutrovem.

b) Posebni nameni:

1. **Perva adventna nedelja. S. Edmund in tovariši.** Vse ta in druge dni v mescu naznanjene prošnje ali nenadne zadeve. Resna povernitev vsih stanov h Kristusu v osebnem in očitnem življenji.

2. **S. Bibljana.** Mnogi za spreobnjenje. Srečen spopéh važnih opravil. Družine v prav hudih stiskah.

3. **Sv. Frančišk Ksav.** Zopetno preganjanje kristjanov v Kini. Apostoljsko goreče poganjanje v prid duhovnov. Več duhovnij za dobre duhovne pastirje.

4. **S. Barbara.** Milost za srečno zadnjo uro. Katoliški uredniki. Vojaki. Dušna otožnost.

5. **S. Hjeronim in tovariši.** Hudo bolni in umirajoči. Duhovni in redovniki.

6. **S. Nikolaj.** Škofijska, deška in duhovska semenišča. Zapuščeni in zanemarjeni otroci. Naprave sv. Frančiška Regija.

7. **S. Ambrož.** Obravnava za prištete med zveličane. Nove naprave redovnic. Katoličani, ki živé v mešanih zakonih.

(Dalje sledi.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Neka družina v P. priporočena v dušnih in telesnih potrebah. — Ljudje, ki so od duhovstva dobrote uživali, in zdaj zoper taiste očitno rogovilijo, za spoznanje in spreobrnjenje. — Več šolskih mladenčev za pomoč pri učenju in v časnih potrebah. — V gorečo bratovsko molitev priporočeni dve osebi, da bi spoznali in hitro odstopili od svojega slepega namena. (Pridjan 1 for. za bratovščino Naše ljube Gospé — oddan na dotično mesto. Vr.) — Šolsk mladenec na slabi poti, priporočen Naši ljubi Gospej Jezusovega presv. Serca, sv. Janezu Evang. in sv. Antonu Padov. za spreobrnjenje. —

Zahvale.

Dvoje dobrih, izgledno-pobožnih deklic je pred kratkim nevarno zbolelo. Opravili smo za-nju devetdnevnic v čast sv. Jožefu ter obljubili, da uslišano prošnjo objavimo. Deklicama je kmalu nato odleglo in sedaj sti že zdravi ter nadaljujete svoje lepo in spodbudno življenje. Priserčna hvala hodi mogočnemu priprošnjiku — sv. Jožefu! Duhoven.

Prosim, blagovolite sprejeti to zahvalo v prostore mile »Zgd. Danice«:

Prosila sem Boga neke posebne milosti in opravljala v ta namen devetnevnic na čast Matere Božje. Uslišana sem bila, zato se iz celega serca tu očitno zahvaljujem Bogu in M. B., kakor sem tudi obljubila, da bom storila. K. R.

Blaga »Danica«! Sprejmi blagovolno sledečo uslišano prošnjo, ker se je po »Danici« razglasenje obljubilo.

Moja pobožna 73letna mati so se že 3 mesce pritoževali, kako neizrečeno jih peče od pešice debela bula znotranja v gornjem životu — vedno bolj in bolj, in da ne morejo spati. Svetujem jim k zdravniku iti, in trije se izrazijo: rak je, operacija je neizogibna. Jokaje rečejo: »tega pa ne; hočem z lurdsko vodo poskusiti in od Marije Device zdravja pričakovati«. Več pobožnih duš moli z materjo k M. B. Devici Lurdški, k sv. Jožefu, sv. Vincenciju in bl. Janezu Gabrijelu na čast, in čez 3 dni je na pol, in 7. dan skoraj čisto zginila bula, in vse bolečine so zginile — v neizmerno veselje sina in matere. Zdravnik, ko to zvô, stermi in pravi: »Saj tudi jaz na Marijo zaupam, mi je že večkrat pomagala, ko sem jo prosil«, in svoji ženi dá tudi lurdške vode piti zaradi bolezní v gerlu. — Hvala in slava brezmadežni Devici Mariji in omenjenim Svetnikom!

Sv. Jožef pri Celji 21. novembra 1895.

Katra M.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. Prihodnji četrtek, 5. decembra, bo v uršulinski cerkvi ob 5ih zjutraj sv. maša pred izpostavljenim presv. Rešnjim Telesom za ude bratovščine vednega češčenja presvetega Rešnjega Telesa in slovenska pridiga. Med sv. mašo je skupno sv. obhajilo za ude. — Tudi ob 4ih zjutraj bo sv. maša za žive in umerle ude bratovščine.

Prihodnjo, prvo adventno nedeljo, t. j. 1. decembra, se bode zopet začela očitna služba božja v cerkvi presv. Jezusovega Serca, kjer se od velikonočne nedelje žalostnega spomina ni več očitno obhajala. Vspored božje službe ostane, kakor je bil prej: ob delavnikih so sv. maše ob 1/6, ob 6 in 7ih; ob nedeljah ob 1/6, ob 6 in 7ih, potem je sv. maša z blagoslovoma ob 1/8. Popoldan ob 5ih je nauk, in potem sv. blagoslov.

Ljubljana. Č. g. Leop. Raktelj je dobil župnijo Gerčarice (Masern), dozdej upravitelj v Babnem polji. Č. g. Dominik Janež, ekspozit na Gori pri Sodražici, gre za kapelana v Loški Potok. Č. g. Jan. Dolinar, novoposv., za kapl. v Šempeter pri Novem Mestu.

V volitvah za mesta so povsod zmagali liberalci, v volitvah po deželi pa povsod konservativni katoličani. Kteri bodo pri končni volitvi najvišemu Sodniku ložej odgovor dajali?

Potres je 15. t. m. hudo stresel zemljo, kakor v Ljubljani, tako tudi drugod.

Na Čatežu zopet pobira otroke davica; šola je zaperta.

† Župnik č. g. Florijan Prelesnik, v Špitaliču je 22. t. m. po kratki bolezni umerl. R. I. P.

V Celovški škofiji. Prečast. g. Greg. Šelander, stoljni školastik in vodja v Marijanišču, je postal stoljni dekan, preč. g. kan. Lamb. Einspieler pa stoljni školastik; v. č. g. Jož. Semen stoljni korar. — Premeščena sta oč. gg. Iv. Brunecky, provizor pri sv. Jederti, v Medgorji, in Drag. Švic, provizor v Šmartnu, v Preisenek. Č. g. Rud. Pernè, novoposv. gre za kapl. v Žalnice.

Gorica. Č. g. Alojzij Vuk gre za župnijskega upravitelja na Lokve; č. g. Val. Pipan, kaplan v Mirni, je postal vikarij v Gradišču. — Razpisana je služba pomožnega učenika za veroznanstvo na c. kr. gimnaziji v Gorici.

Novosti. Missa pro defunctis ad IV voces inaequales, aut una cum organo. Auctore Ign. Hladnik. Labaci. Sumptibus auctoris; typ. Blasnik. Dobiva se v »Katol. bukvarni« v Ljubljani, in pri skladatelju v Novomestu. Cena 40 kr.

Ein zweites Wort an meine Kritiker von J. Janssen. Freiburg 1895. Cena 1.50 m.

V napol črne bukve z dečkom, ki se je pri sv. maši med drugimi otroci preteklo nedeljo prav nespodobno vedel in druge otroke motil. Kaj bo s takim lahkomišljenim pobom? ... Pri tem me je misel obhajala, kakor bi v vicah, v strašnem ognju videl prav veliko množico otrok, ktere žareči plameni obdajajo zato, ker so se v cerkvi med božjo službo nespodobno vèdli. Otroci, vi v cerkvah velikokrat nečast delate Jezusu, ki se v nekervavi daritvi za vas daruje! Zakaj nimate seboj mašnih bukvic in ne berete z mašnikom vred sv. maše? Ali če nimate molitvenih bukvic, zakaj nimate seboj moleka in ne molite rožnega venca! Starši in redniki, pazite na otroke. Mnogi si z razuzdanostjo v cerkvi za pravijo blagoslov in svojo prihodnjo srečo, ter postanejo grozno razuzdani ljudje in veliki grešniki!

Mišna dogodbica. — Bogata francoska gospa je kupila pred nekaj leti od mladega savojskega dečka malo opico, ki se je naučila raznih spretnostij ter

imela navado, potem, ko je že vse pokazala, kar je znala, iti sama okrog ljudij ter pobirati novčiče.

Žival je bila dobro izučena, obnašala se je v popolno zadovoljnost nove gospodarice in se ji je bila naposled tako zelo priljubila, da ni mogla biti brez nje.

Pred več tedni so bile izbane omenjene gospe napolnjene z odličnim občinstvom, in gospa je vstregla občni želji ter je pripeljala med nje tudi v rudeč jopič oblečeno opico.

S perva se je vse čudilo tej zverici, ter o nji govorilo, in ko je opica naposled tiho počenila v kotichek, so na njo čisto pozabili.

Gospa pa je bila tisti večer povabila tudi odlično pevkinjo, ki naj družbo razveseljuje s petjem. Med petjem pa se priplazi mala opica natihoma zraven in zvesto posluša. Berž pa ko neha pevka peti, pograbi opica z derzno tenco najbližnjemu gospodu klobuk in začne nabirati darove... Vse je bilo hipoma v smehu; tudi še hišna gospa, ki se je s perva prestrašila, da ne bi gospod preveč zameril, se ni mogla smeha zderžati. Nobenega ni zgrešila pridna opica, vsacemu je pomolila pred obraz klobuk. Vsak navzočih je vergel nekoliko vanj, in ko je prišla do zadnjega, se je vernila k pevkinji in ji stresla nabrani denar v naročje. V treh letih ni bila pozabila žival svoje stare dolžnosti... in drugi dan je dobila neka uboga družina 430 frankov po tej poti.

(„Die christliche Familie.“)

Kdo ugame, kaj si je mislil „dijaški minister“, ko je čital to dogodbico v listu „Die christliche Familie“?

Človekožirci ob reki Kongo.

„St. Norbertus-Blatt“ v kratkem spisku naznanja o človekožirstvu ob reki Kongo. Nekteri so tajili, da bi se ondod človekožirstvo še nahajalo; katoliški vikarij Agouard na Ubangiškem pa zagotavlja, da ta strahota v resnici ondod še gospoduje. Ubangi je stranska voda reke Kongo. Monsignor Agouard se je peljal po Ubangu in došel je na kraj Infondo, kjer ima svoj sedež glavar Moleki. Ta glavar vsak dan zakolje enega sužnjev, da ima presno meso za svoje prijatelje in spremstvo. Pred nekaj časom je hollanški tergovec peljal 700 kilogramov slonokostja na čolnu doli po reki Ubangi. Ob nekem slapu pa ga je zadela nesreča, da se mu je čoln potopil in on je utonil. Akoravno je bilo njegovo truplo najdeno še le dva dni pozneje, so si vender Bondžani merliča razkosali in so ga pojedli. Znati je, da divjaki vojake kongovske države pogosto napadajo in jih požrô. Monsr. Agouard dalje pripoveduje, da neki dan so bili iz tabora izposlali enega belega podčastnika s 60 dobro oboroženimi vojaki iskat pitne vode za vojaški tabor, in da izmed vsih teh se ni ne eden vernil, ker vse so divjaki bili pojedli. Pri nekem drugem zamurskem rodu je menda ta šega, da samo odraščeni moški smejo človeško meso jesti, ki pa s to jedjo postanejo nečisti, ter morajo po tem en celi mesec živeti ločeni od otrok in ženstva. To jasno kaže, kako že naravna postava tudi divjake uči, da je človekožirstvo nečastno in prepovedano.

To pošastno početje divjakov je tudi „olikanim“ (?) brezvercem in nevercem jasen nauk, kam človeštvo zajde, ako zaverže vero in razodenje božje.

Take groze so bile razširjene po svetu, ko so bili pozabili in zaverгли izvirno razodenje. So li mar olikani Rimljani bili dosti boljši kot divjaki, ko so se s tem razveseljevali, da so kristjane, sužnje itd. v Koloseju metali raztergat tigrom in drugim zverem in so nad tem svoje kervavo-divje oči pasli?

Zato je klicalo človeštvo: „Rosite nebesa Pravičnega, oblaki ga dežite!“ Prišel je. In kaj čemo reči o nevhvaležnikih njih, ki Njega in Njegovo vero zaničujejo in o Njegovih namestnikih gerdo govoré in pišejo! Zakaj? Zato, ker v neverstvo nazaj silijo.

Bog nam daj spoznanje v Adventu, Bog nam daj dobro pripravljanje na božične praznike!

Odpusti in pozabi.

Odpusti roki, ki te je zadela,
Pozabi bol, ki te dušila je,
Oj, berzdaj dušo, ki te je skelela,
Ne kliči: „Ha, kako osvetim se!“
O plemenite zmage, se berzdati,
Lepo plačilo ti podari Bog:
Želiš, da On ti hoče odpuščati,
Z osveto sam si ne oskruni rók!

Četudi ti serce je kervavelo,
Ki zlikovec te ranil kruto je,
Ti sladko upanje odrevenelo,
Ko z vdarcem zlim ti je pokvaril vse,
Ne serdi se; glej na razpelo sveto
V obličje milega Spasitelja,
Raz ktero, — dasi muk prevzeto, —
„Posnemaj“, se glasi, „Rešitelja!“

Odpusti ter pozabi rad in vselej,
Dasi te zasmehuje celi svet,
Četudi si ljudem v nečasti velej,
Pri Bogu si služabnik vendar vnet.
Le jeden daje večno povračilo,
Le - ta osveto sebi priderži.
Odpusti in pozabi, da plačilo
Ob smerti Bog ti rajsko podeli!

Nace S.

Dobrotni darovi.

Za *dijaški mi. o.* V. č. zlatomašnik in župnik Fr. Vohinec 3 gld. — Z. Dražgoš šolarji 1 krono. — Nekdo po č. g. župniku J. S. 1 gld. „za kruhe sv. Antona“. — Č. g. J. Teran 2 gld. — Po preč. g. kan. in župniku J. Rozmanu „za kruhe sv. Antona.“ 1 gld. — Č. g. župnik Mart. Narobe 5 gld. — Č. g. župnik Jan. Dolžan 2 gld. — Č. g. župnik Jan. Tavčar 5 gld. — K. R. 1 gld. — Neimenov. v zahvalo 30 kr. — K. J. iz Idrije „za kruhe sv. Antona 1 krono po obljudi.“ — M. Pfeifer Kr. 1 gld. —

Za *sv. Detinstvo*: Francisek Dolžan v Kranji. 30 gld. — Č. g. župnik Jan. Tavčar 5 gld. — Po čast. gosp. kapl. Fr. Dimniku 2 gld. 60 kr. — Neko 2 gld. — Šolarji v Dražgošah 62 kr. — Neimen. v zahvalo 12 kr.

Za *Marijanišče*: V. č. g. zlatomašnik Fr. Vohinec 2 gld.

Za *cerkev sv. Jožefa v Prjedoru*: Č. g. župnik Mart. Narobe 5 gld. — Neimenovan v zahvalo 30 kr.

(Drugi darovi prih.)